

České pivní pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Vávra a Michaela Vávrová

České pivní pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tato kniha vznikla
za velkorysého
přispění Pivovaru

Svijany
Soukromý pivovar
•1564•

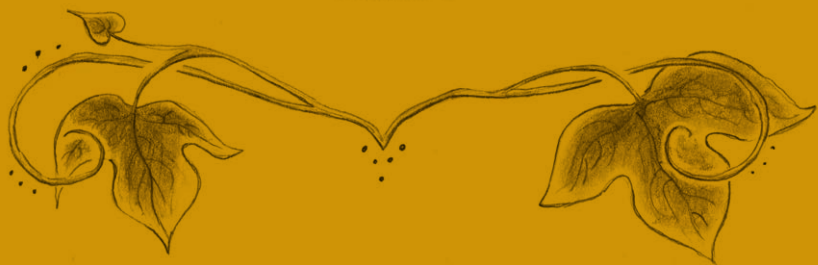
**Ze srdce děkujeme těmto chrabým pivařům,
kteří projevili oddanost českému pivu
podporou naší knihy:**

**Jaroslav Zajíček
Tomáš Volf
Viktor Prešovský
Tomáš Kozel
Tomáš Zeman**

Tyto pohádky věnujeme našemu tatínkovi
za jeho bodrou lásku k pivu.
A mamince za to, že mu tuto lásku nezakazovala.

Obsah

O třech malých pivíčkách	8 - 19
Lahváčku, z basy ven!	20 - 29
O statečném pivaři	30 - 43
Pivát z Výčepníku	44 - 57
Manželka v říši Pivů	58 - 71
O Pivánkovi	72 - 85
Anděl v pěně	86 - 99
O Dobropilovi a zakleté Mladině	100 - 115

O třech malých pivíčkách

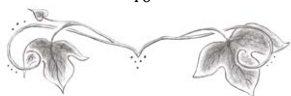

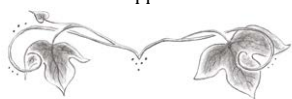
Byl jednou jeden výčep a ten měl tři sudy.

A ty svým světlým, polotmavým a černým pivem nalévaly celé království. Od rána do večera. Každý den, měsíc i rok. Sudy to totiž nebyly jen tak obyčejné, byly to sudy bezedné. Každý mohl vypít piva, kolik chtěl, a díky tomu široko daleko vládlo všeobecné veselí.

Jednoho dne však postihlo království veliké neštěstí! Ze sudů nevyšla ani pěna. Výčepní Štěrbina v panice tolik lomcoval s kohouty, až se mu stalo to nejhorší, čeho se obávali i všichni královi mudrcové a rádci. Dostal žízeň. Ne obyčejnou, ale takovou, kterou žádná voda neuhasí!

A žízeň se nekontrolovatelně šířila celým královstvím. Postihla každého čeledína, statkáře i sedláka. Všichni smutně seděli doma a hleděli do prázdných půllitrů. Manželky věděly, že je zle, a aby své muže rozveselily, upekly jim tu kuřátko, tu kachničku. Ale jak své ženě trpce připomněl žízni sužovaný výčepní Štěrbina: „Nic z toho se bez pivíčka pořádně žrát nedá.“

A tak království chřadlo. Samotný král, kterému se kvůli žízni nedobře vlá-
lo, nechal vyhlásit do všech koutů světa, že kdo znovu všechny tři bezedné
sudy přerazí, aby z nich pivo zase proudem teklo, tomu věnuje půl hospody
a pepřenky k tomu.

A skutečně. Do království začali proudit světově uznávaní výčepní, sládci,
a dokonce i vinaři. Ale nikdo nedokázal ze sudů vymáčknout ani kapku.

„Hochštapleři! Budižkničemové! Medaile starý vysloužilý rakouský!“ zoufale
nadával výčepní Šterbina opíraje se o svůj výčep. Sám už tisíckrát sudy
přerazil, kohouty otočil, ale pokaždé slyšel jen žíznivé prázdno. V nejslabší
chvilí pak klekl na kolena a se slzami v očích zařval: „Bože můj! Prosím, vrať
nám tekutý chléb, co teď neteče! Udělám všechno, všecičko na celém světě,
abychom to naše pivo mohli zase pít. To přísahám natisíckrát, na svůj pivní
pupek!“ A skryl tvář do dlaní, aby mohl dál plakat.

